

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Familien Lund

Citation: Kierkegaard, Søren: "Familien Lund", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 28*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Johnny Kondrup; Tonny Aagaard Olesen; Steen Tullberg, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2012 , s. 1r. Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-b171-txt-shoot-id4b9096d1-d5eb-444c-94ef-75367fbfb43b.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 28

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. [Læs CC0-erklæringen](#)

Fra SK · 8. dec. 1841 · til Carl Lund

Berlin.

d. 8 Dec. 41

Min kjære Carl!

Det har vel kostet Dig lidt Overvindelse, inden Du kunde beslutte Dig til at skrive mig til, af Frygt for, at Du Intet havde at skrive om, ell. ikke skrev godt nok, ell ikke bogstaverede rigtigt. Alt Sligt skal Du ikke bekymre Dig for, skriv Du kun. Du skriver jo meget godt og paa eet Ord nær er jo Alt saa grammatikalsk og kalligraphisk godt, at en Magister artium gjerne kunde sætte sit Navn derunder. Men netop fordi Du maaskee har flere Hindringer at kjæmpe mod, saa skal Du ogsaa have Lov til i den Glæde, hvormed jeg modtager Din Skrivelse, at see en Spore til at vedblive.

Tiden forandrer Alt og saaledes har den da ogsaa, som jeg seer af den Efterskrift, i hvilken Du har nedlagt det Vigtigste, forandret Dig. Carl i Trøie og Buxer. Naar Alt kommer til Alt saa bliver Du maaskee den, der har forandret sig meest til den Tid, da jeg haaber at komme hjem; jeg er istand til slet ikke at kjende Dig; thi til den Tid vil Du formodl. ogsaa have anlagt en Vest. Deraf kan Du nu ogsaa begribe, hvor meget det glæder mig, at Du, tiltrods for denne totale Forandring, denne Metamorphose (dette Udtryk kjender Du jo fra Naturlæren), dog bliver uforandret i Dit Forhold til mig. Dersom jeg bliver længe borte, saa faaer Du maaskee endog et Skjød paa Kjolen. Ak! Ak! Ak! Dersom Du da ikke vil vedkjende Dig mig, hvorledes skulde jeg da kunde kjende Dig.

Inden jeg imidlertid gaar over til en og anden lille Meddelelse, vil jeg engang for alle bede Dig og de Andre at give mig Efterretning om de Breve, jeg skriver til de Vedkommende, virkelig ere komne dem tilhænde. Jeg har saaledes skrevet baade til Henrich og Michael, men har ikke erfaret, om disse Breve lykkelig og vel ere ankomne til Khvn.

Men hvad skal jeg nu fortælle tuis auribusdignum? Skal jeg fortælle Dig, at Hundene her i Berlin spille en ganske anden Rolle end i Kbhvn, at man bruger dem til at kjøre. 1, 2 stundom 3 store Hunde blive spændte for en af de smaa Vogne, paa hvilken Melke-Transporten fra Landet til Hovedstaden skeer. Naar der kun er 1 saa trækker i Almdl. Manden ell. Konen selv med, naar der er to, gaar Kudsken ganske rolig paa de brede Stene og Hundene med Vognen midt ad Gaden. En Dag saae jeg imidlertid en lille Dreng, der var ansat som Kudsk ved en saadan Vogn, han sad i Vognen og kjørte i fuldt Trav omkring med sit Melk. Hundene ere spændte for ligesom Heste; i Almdl. noget løsere, saa de, naar der gjøres Holdt, kan sætte dem ned og hvile. Disse Hunde ere i Almdl. meget stadige og sindige, kun sjeldent ser man, at en Hund faaer i Sinde at gaee en anden Vei end den Kudsken vil.

I Thiergarten er der en stor Mængde Egern, som ved deres Larmen og Støien især i de afsides liggende Partier, gjør det ret underholdende at streife omkring her. Thiergarten er gjennemskaaret ligesom Fredriksberg-Hauge af en Canal, i hvilken dog Vandet er renere end hjemme hos os. I dette Vand leve en utallig Mængde Guld-Fisk, Du kjender dem nok og kan i ethvert Tilfælde see dem i Vinduet hos en Urtekræmmer paa Nørregade skraas over for min gl. Bopæl. Naar Solen nu skinner og Vandet er klart og stille ser det skjønt nok ud.

Her er nu ikke Plads til at skrive mere; thi den sidste Side tilhører Sophie. Som sagt det var vel, min kjære Carl, at Du skrev. Hermed modtage Du nu min Hilsen, og en Hilsen, som Du har at meddele Henrich Michael Sophie Jette. Wilhelm

Hils Din Fader fra mig. Hils Jomfruen fra mig.

Din Onkel
K.

Fra SK · 31. dec. [1841] · til Carl Lund

Min kjære Carl!

d. 31 Dec.

Dit Brev har jeg rigtigt modtaget, og seer deraf, at der i Bryn-Anstalten (alias Brønd-Anstalten) er oprettet en Samling af Boutiquer. Sligt har vi nok af her i Berlin. Forresten er der intet Nyt i Kbhvn.

Dersom jeg vil svare Dig paa samme Maade, som Du skriver mig til, saa vilde jeg her omtrent kunne slutte mit Brev. Sømmer det sig for et Fornuftvæsen, der gaar i Trøie og Buxer, især i Ferietiden? Eller vilde Du maaskee have skrevet vidtløftigere, dersom Du endnu gik i Bluse, og skal paa Grund af at Skjødderne paa

Din Trøie formdl. ikke ere lange, Dine Breve hell. ikke være det? – Skriv Du kun frisk væk, hvad der falder Dig ind, vær ikke undseelig, Dine Breve ere altid velkomne, og altid jo mere velkomne, jo mere jeg seer, at Du paa den ene Side sætter en Ære i at det Hverv ogsaa er Dig betroet at skrive mig til, paa den anden Side sætter en Glæde i at gjøre det.

Af et Brev til Michael vil Du have erfaret, at jeg er flyttet. Forandringen er i alle Maader til det bedre; men uagtet Forandringen er total, saa er der dog en Ting bleven saa godt som uforandret, det er min Støvlepudser, jeg mener min ny Støvlepudser, der i det Udv: aldeles ligner min gl: En stor vel voxen kongelig-preussisk alvorlig Mand ligesom hiin; men dermed meget omhyggelig og opmærksom som hiin ikke var.

Du har vel faaet adskillige Præsenter paa Juletræet. Fortæl mig næste Gang hvad Du har faaet blandt andet ogsaa fra mig; thi det haaber jeg, at Du har modtaget.

Her i Berlin er Alt endog Veiret reglementeret. Vi havde et ubeskriveligt daarligt Veir første og især anden Juledag. Idag (Nytaarsdag) er det for første Gang ret begyndt at fryse ogsaa dette er jo i sin Orden. I Kiøbenhavn har det vel allerede længe frosset, og I har vel allerede nogle Gange været paa Isen. Alt sligt interesserer mig. Det kan Du fortælle mig om.

Lev nu vel min kjære Carl i det ny Aar, modtag mit Ønske, modtag min Hilsen, modtag en Hilsen til H. M. S. W. J

fra
din
Onkel.

Fra SK · 22. jan. 1842 · til Carl Lund, se Brev 193

Fra SK · 20. jan. 1847 · til Carl Lund

Min kjære Carl!

20 Januar 1847.

Hvis Du tænker, tænker Du maaskee som saa: Onkel Søren har saa meget at tænke paa, forsaavidt er det da intet Under at han kan glemme Noget, men dog er det underligt af ham, altid just at glemme min Fødselsdag, eller glemme min Confirmations-Dag naar han dog saa nøiagtigt kan erindre de Andres.

Seer Du vel, min kjære Carl, denne Slutning er ganske urigtig, den: fra mine mange Beskæftigelser til at glemme Din Confirmations-Dag ell. Geburtsdag. Det er lige omvendt. Jeg har tvertimod oftere tænkt paa disse Dage end paa de Andres Fødselsdage tilsammen. Sagen er denne. Da Tiden til Confirmationsdag nærmede sig, gik jeg om for at see efter en lille Foræring. Da traf jeg hos en Kunsthandler en Skriverpult, der forekom mig saa nydelig, at det i samme Øieblik var mig klart, at det maatte være Præsenten. Aber, den var dyr. Hvad gjorde jeg saa? Saa lod jeg den Fugl fare, men ingenlunde for at glemme den Sag. Jeg tænkte tvertimod: lad der nu tillige gaee nogen Tid til, saa kan jeg omtrent, uden at gjøre nogen paafaldende Forskjel i Forhold til de Andre, tilstille Carl den for ham bestemte Gave.

Den følger hermed. Du vil see, at jeg dog egentligen ikke kan siges at have glemt Dig; ja, jeg har mangan Gang holdt lidt Øie med Skriverpulten, at den ikke skulde komme bort. Og dersom ikke Fortalen til Enten – Eller var ældre saa vilde jeg næsten tro at Victor Eremita havde benyttet dette Motiv; thi der taler han just om, hvorledes han hver Dag gik forbi en Marchandiser hos hvem der stod en Secretair, som havde gjort et dybt Indtryk paa ham, indtil han kjøbte Secretairen, der for ham blev saa vigtig.

Ogsaa ønskede jeg at Du skulde lære noget af dette Tilfælde, thider er dog Noget at lære. Du kan nemlig lære, og dette vil Livet engang bekræfte Dig, at de fleste Mennesker ere saaledes, at de, naar de synes at have glemt Noget, saa have de ogsaa glemt det, medens der saa igjen er Andre, der mere snaksomme just derfor ikke egentligen kan siges at tænke paa Andre. Men stundom kan der være et Msk., der kan see saa glemsom ud, og dog i sit stille Sind netop være Den, der omhyggeligt erindrer – som nu jeg erindrer min yngste Neveu

Og derfor modtag nu min kjære Carl hvad der længere Tid har været Dig bestemt i et Par Aar (thi jeg husker det nok, at de forsømte Geburtsdage gik forud for Confirmations-Dagen), modtag det ledsaget af mine gode Ønsker, modtag det som en Erindring om den Dag, for hvilken det nærmest blev bestemt, modtag det som en Erindring om Den, der vistnok til daglig Brug ikke kan synes at være følsom, men som dog nok derfor kan have baade Følelse og Deeltagelse.

Din
Onkel.
S. K.
Til
Carl Lund.

Hermed en Pakke.

Fra SK · udateret · til Carl Lund

Min kjære Carl!

Disse Bøger har Bogbinder Møller sendt mig. Har Du ladet dem sætte paa min Regning? Vil Du oplyse mig derom, at vi ikke komme til at betale dem to Gange.

Din Onkel.
S. K.
Til
Carl Lund.

store Kjøbm: N° 7

Fra SK · udateret [2. juli] · til Carl Lund

Min kjære Carl!

Hermed sender jeg Dig en Bog, i Anledning af Din Geburtsdag. Du troede maaskee at jeg havde glemt den og Dig; deri tager Du dog Feil...

Din
Onkel
S. K.
Til
Carl Lund

store Kjøbmagergade N° 7.
1ste Sahl.

Fra SK · 13. dec. [1841] · til Henriette Lund

Min kjære Telle!

d. 13 Dec.

Berlin.

Dit brev af 25de Nov. gav mig vigtige oplysninger, og gav mig af det Dabind, at det allerede længe har været forbig. Dette fornøjede mig meget, min kjære Telle, og desuden Sophie Rindt, i kraft af min tidligere tilfældige, som nogen Maade uheldig, kunde dig om at forsvare mig til, som ved det mig, ligesom jeg ved det, at det, i en god Forstand, kommer bag på.

Denne dit brev var mig i og for sig selv fornøjelse, som glæder det mig meget, at det er så vel og hjertelig forsvaret, at det udtrykkelig angik mig til at gøre mig Venner med min Venst.

Det er en ualmindelig stor Gæde, som jeg har det, indtil det er at bide på min Vift, men fordi jeg ved, at det har været din Gæstebudag i den Tid, i hvilken jeg har været forværet for Rindt. Desuden er min Venst udsat i byer som den Tid, som fandt sig fornøjelse; dog er en lille Forretning. Dette led mig en stor Gæde. Jeg har været idag gæst omkøbt i Dänishstræde og først på alle de kjære Gæder.

Dit Brev af 25^d Novb: har jeg rigtigt modtaget, og seer af dets Datum, at det allerede længe har været færdig. Dette fornøier mig meget, min kjære Jette, og dersom Sophie skulde, i Kraft af min Skrivelse til hende, paa nogen Maade vilde paamine Dig om at skrive mig til, saa veed Du nu, ligesom jeg veed det, at det, i en god Forstand, kommer bag efter.

Som Dit Brev nu i og for sig har fornøiet mig, saa glæder det mig ogsaa, at det er saa net og skjønt skrevet, at det næsten ansporer mig til at gjøre mig Umage med min Skrift.

Det er paa en ualmindelig Art Papir jeg skriver dette Brev; imidlertid ikke for at bøde paa min Skrift, men fordi jeg veed, at det har været Din Geburtsdag i den Tid, i hvilken jeg har været fraværende fra Kbhvn. Dersom jeg nu havde været i Byen paa den Dag, saa havde jeg formodentlig bragt Dig en lille Foræring. Dette lader sig nu ikke gjøre. Jeg har netop idag gaaet omkring i Königstraße og seet paa alle de skønne Ting, Kræmmerne pryde deres Vinduer med; men at sende Sligt med Posten er altid en meget betænkelig Sag, dersom man ellers ønsker, at det skal komme heelt og holdent til Kbhvn. Jeg har derfor opgivet denne Plan. Paa en udmærket Art Papir modtager Du derfor en Gratulation fra mig. Og ikke sandt, lille Jette, at modtage et saadant Brev fra Berlin, er for Dig dog en ret mærkelig Ting, som Du idetmindste aldrig før har oplevet. Jeg forestiller mig, naar I nu løbe derhjemme i Dagligstuen, og det pludselig ringer, og ind træder en Mand i en rød Kjole med et Sølv-Skildt paa Brystet, og tager en Mængde Breve frem og deriblandt ogsaa et til Jette Lund, og tilføier: det koster 3 ß; og derpaa Din Fader er saa god at udlægge de 3 ß, og Du nu modtager dette Brev, og nu selv faar Lov at bryde Seglet, og Du nu med al Flid og Omhyggelighed stræber at læse, hvad jeg skriver Dig til.

Rammen om dette Brev forestiller 3 store Bygninger i Berlin, som Du omtrent kjender ligesaa meget til som jeg. Her i Berlin er der et Sted under den Linden, hvor man for godt Kjøb reiser i alle tre Verdensdele. Du vil ved Hjælp af disse Afbildninger for endnu bedre Kjøb, hjemme i Dagligstuen, kunne reise i Berlin. Foran Musæet vil Du af Tegningen see, at der staaer nogle Træer. Det er et lille temmelig bart Anlæg. Men tæt udenfor Musæets Dør staaer der en uhyre Kumme af Steen, meget større end den, Du daglig seer paa gammel Torv ved Springvandet. Den er af Steen, men saa glat som et Speil, og saare skjønt.

Du fortæller mig, hvad jeg allerede af samtlige Breve fra den lille Skrive-Forening har erfaret, at Troels Lund er bleven forlovet. Jeg har ventet paa Dit Brev for at give Dig Leilighed til at gratulere ham fra mig.

Kjære Jette modtag nu min Hilsen, modtag tillige en Hilsen til Henrich, Michael, Carl, Sophie, Wilhelm,

fra
din Onkel.
S. K.

Fra SK · udateret [feb. 1842] · til Henriette Lund, se Brev 194

Fra SK · udateret [nov. 1843] · til Henriette Lund

Min kjere Jette!

Som jeg igaar sad bedst i mine egne Tanker og tænkte paa Ingenting, faldt pludselig følgende Tanke mig ind, der ogsaa kunde være faldet en mindre Tænksom ind, da den ikke just udmærker sig ved sin Skarpsindighed, medens den derimod har en betydelig, en næsten ualmindelig Grad af Sandhed: da en Fødselsdag er Noget, der indtræffer een Gang hvert Aar, maa det følgeligt ogsaa iaar have været Jettes Geburtsdag, Geburtsdag, med mindre den skulde være en af de faae Dage, der endnu ere tilbage i dette Aar.

Maa jeg deraf tage Anledning til at lykønske Dig til Din Geburtsdag, hvad enten nu denne Lykønskning kommer omtrent eet Aars Tid for silde eller nogle Dage for tidligt – saa nøie kan man virkelig ikke tage det i Livet, ei heller er det Enhver givet, in specie ikke mig altid at træffe det Rette især i slige Ting.

Vistnok formaaer jeg ikke – saaledes som Du med kunstfærdig Haand strøer Roser for min Fod, hvad maaskee vel kan behøves, da min Vei, end ikke der hjemme i Dagligstuen, ikke just altid er saa rosenstrøet – vistnok formaaer jeg ikke saaledes med kunstfærdig Haand at strøe Roser paa Din Vei, hvad maaskee heller ikke behøves, da, som jeg haaber, den allerede er rosenstrøet og vil blive det. Men om jeg nu end, istedetfor at have en kunstfærdig Haand, maa hjælpe mig med en kunstig Haand, hjælpe mig med hvad Andre have

produceret: saa er det dog, dette Forsøg paa at sprede Vellugt paa Din Vei, det er dog fra min Haand – hvis Du selv vil have den Godhed at lukke op for Flaskerne.

Saa befind Dig da vel i det nye Aar, i hvilket Du idag indtræder – thi blæse være med Datoer og Aarstal, og alt sligt udvortes Væsen, som jeg blæser ad; det er Din Geburtsdag i Dag, det er min Villie, her skal Skabet staae; er det ikke Din Geburtsdag idag, saa maa der være indløbet en Feil i Din Døbeseddel, hvad Du i saa Fald maa tale alvorligt med Din Fader om, da det er en meget alvorlig Sag i denne alvorlige Verden, hvor man, som Erfaringen lærer, selv om man forresten vidste Alt og var et Indbegreb af al Fuldkommenhed, dog er ubetinget aldeles ubrugelig, hvis man ikke veed, naar det er Ens Fødselsdag.

Befind Dig vel, kjere Jette; vær glad, »altid glad«, det er det eneste Raad der kan gives, mod hvad mulige Sorger ogsaa Du kunde have; vær, hvis dette kan være Dig til Glæde, forvisset om den uforandrede oprigtige Hengivenhed, med hvilken jeg forbliver

Din
Dig ganske hengivne
Onkel
S. K.

Fra SK · udateret [13. nov. 1844] · til Henriette Lund

Min kjære Jette!

Skjøndt jeg vel indseer, at dette Blomster-Stykke, som følger indlagt heri, ingenlunde vil være istand til at udholde nogen Sammenligning med det herlige Frugt-Stykke, Du til min Overraskelse skjenkede mig paa min Fødselsdag: har jeg dog ikke taget i Betænkning, at sende mit fordringsløse Arbeide som en Gave, tilføiende, hvad der her ligger saa saare nær, at Du ikke vil forsmaa den. Ved Kunstværd fordrer den ingen Betydning for Dig, kun Affections Værd ønsker den, da jeg kan forsikkre Dig, at jeg, i al den Tid, jeg har arbeidet paa dette Blomster-Stykke uafbrudt har tænkt paa Dig. Desto værre er jeg begyndt en otte Dage for sildig, thi uagtet jeg har siddet oppe hele den næstforegaaende Nat, er jeg dog først bleven færdig med Stykket i dette Øieblik. Blomsten selv har endda ikke taget mig saa megen Tid, men Bladet ved den, skjøndt man skulde tro det Hele var en eneste Streg. Dog alt Sligt behøver jeg ikke at sige en saadan Kunstnerinde, som Du er.

Modtag da min lille Gave, en sildig Blomst i November Maaned, og som derved er kommen en Dag for sildigt. Men Lige for Lige: jeg lovede Dig at gjemme Dit Stykke saa Ingen fik det at see, nu maa Du ogsaa love mig, ikke at hænge mit Stykke nogetsteds op til Stads, eller vise det til Nogen, eller bringe mit Navn i Forbindelse med det – »for det er saa flaut.«

Din Onkel
S. K.

En Geburtsdags Blomst

ærbødigst

7 af 27 sider

Til

Henriette Lund.

Fra SK · udateret [1845] · til Henriette Lund

Min kjære Jette!

Vistnok kommer jeg for sildig, til at være »den Første, der paa Aarets første Dag« o: s: v:, som Hr Zierlich saa ziirligt udtrykker sig: imidlertid haaber jeg dog heller ikke at komme saa meget for silde, at Døren er lukket.

Som sædvanligt havde jeg da glemt Din Geburtsdag trods alle gode Forsætter. Jeg var trøstesløs; forgjeves lagde jeg mit Hoved til den »Trøster«, som jeg skylder Din Omsorg, forgjeves. Og dog nei, ikke forgjeves: pludselig finder jeg Trøst i den Tanke, Du maa gjøre Gjengjeld. Medfølgende Pakke er ogsaa en »Trøster«, dog er den ikke til at lægge under Hovedet, dertil er den for haard. Men dens Indhold er til Trøst i allehaande Livets Tilfælde; og er man saa lykkelig, som Du sagtens er, at man ikke behøver nogen Trøst, saa er det tillige en Luxus-Artikel. O, hvilken Trøst, at Trøsten er en Luxus-Artikel. Saa søg da ikke Trøsten »i Flasken« (men søgte Du den, det skulde ikke være forgjeves – dog det vilde jo være at skrive en Iliade efter Homer hvis jeg efter François Marie Farina vilde anprise hans eau de Cologne), men forlyst Dig ved dens Overflødighed, idet Du uden at lide hverken af Tandpine ell Hovedpine o: s: v:, sund og frisk for en Spøgs og for en Nydelses Skyld ødsler dens Indhold.

Hvad Du derimod ikke skal ødsle med, hvad Du vel selv vil vide at omgaaes lidt oeconomisk, er, hvad jeg heller ikke ødsler med, hvor rigeligt jeg end ønskede at tilmaale Dig det: gode og velmente Ønsker for Dig, min kjære Jette. Vi sees saa sjeldent, og naar vi ellers sees, har jeg jo gjerne et lille Drillerie til Dig; men paa Din Geburtsdag ønskede jeg dog at forsyne Din Husholdning med et lille Forraad af mine gode Ønsker for Dig, med en Forsikkring om min Deeltagelse for Dig og Din Fremtid, at den er stedse som Du med Billighed er berettiget til at fordre den af og søge den hos

Din
Onkel.
Til

Jfr.Henriette Lund.

Hermed en Pakke.

Fra SK · 23. april 1846 · til Henriette Lund

Min kjære Jette!
d. 23 April 1846.

Allerede iforgaars havde jeg bestemt medfølgende lille Gave for Dig, og var det min Hensigt at sende Dig den endnu samme Dag. Det gik mig af Minde. Saa kom Confirmations-Dagen. Den Dags Høitidelighed er af en saadan Beskaffenhed, at jeg idetmindste ikke gjerne vil bringe den i Forbindelse med Foræringer og Gaver; og da jeg, som Du veed, kom lidt før Eders Hjemkomst fra Kirken, og nu i de tomme Værelser gik op og ned af Gulvet i alvorlige Tanker: saa blev det mig endnu tydeligere, at den Lykønskning, der ikke ønsker blot til Lykke men fornemlig til Velsignelse, og gjør det ved den Anledning, der aldrig skal gjentages, saa altsaa Lykønskningen skal gjelde for et heelt Liv – det blev mig endnu tydeligere, siger jeg, at en saadan Lykønskning vanskeligere lader sig bringe i Overeensstemmelse med en Foræring. En saadan Lykønskning, hvor deeltagende den end er i Oprigtighed eller netop naar den er det, gjør ikke mange Ord – end mindre da Foræringer.

Men Dagen efter en saadan Høitidelighed da er der Tid og Leilighed for det mindre Betydelige. Denne Dag har en vis festlig Afglands, men er dog ikke selve den alvorlige Høitidens Dag. Saa gaaer Du hen til Præsten og faaer et skriftligt Beviis for, at Du er confirmeret. Men som et skriftligt Beviis for at man er confirmeret forholder sig til selve den hellige Handlings Høitidelighed: saaledes forholder i en ringere Sphære en lille Gave sig til Lykønskningen.

Min kjære Jette! Skriften siger: »al god og al fuldkommen Gave er ovenfra og kommer ned fra Lysenes Fader, hos hvem der ikke er Forandring eller Skygge af Omskiftelse.« Paa Confirmationens hellige Dag er det jo Gud selv, der er tilstæde for at bringe Gaven; han, som ikke kjender Omskiftelse, bringer selv Gaven: Pagtens Bekræftigelse. Saa træde vi Mennesker til, Dine Forældre, de Beslægtede, Venner, Deeltagende – vi lykønske, men det er Gud der giver Gaven. Den gode og den fuldkomne Gave er fra Gud; Lykønskningen er den bedste Gave et Menneske kan give.

Din Onkel
S. K.

Fra SK · 16. nov. [1846] · til Henriette Lund

Min kjære Jette!
Mandagen d. 16 Nov.

Da hele Naturen i denne Tid er kommen i Uorden, saa man med Jeronymus fristes til at sige: jeg troer ikke at Verden staaer til Paaske – saa vilde Du vel [finde] det ganske i sin naturlig[e] Orden, at jeg aldeles har glemt Din Geburtsdag. Men kun en Natur-Revolution kunde formaae at udslette af min Hukommelses Tavle hvad der med – ellers uudslettelige Bogstaver var antegnet siden sidst. Nu staaer det igjen saa levende for mig: det var en Løverdag – forsaavidt er det dog ganske i sin Orden, at Din Geburtsdag iaar falder paa en Søndag – jeg husker det ganske tydeligt, Himlen var mørk og overtrukket, det var saa mørkt, at allerede Kl. 6 om Eftermiddagen var det Aften, Veiret var – ja, Veiret var omtrent som paa de fleste Dage i November-Maaned, og forsaavidt er det da ikke saa underligt, at jeg kan huske den Dag. Men netop fordi den Dag ellers ingen Mærkelighed havde, netop derfor gjorde det et saa dybt Indtryk paa mig, at det var Din Geburtsdag; at jeg skulde kunne have glemt det til næste Gang vilde jeg have anset for en Umulighed. Og dog kommer d. 15^d November, Søndagen d. 15de November, Din Geburtsdag – og jeg glemmer det. Dette lader sig kun forklare af den stedfindende Naturrevolution.

Dog Spøg tilside, min kjære Jette, lad det være saa, at jeg har glemt, at det var Din Geburtsdag i Torsdags: saa er det derimod vist, at jeg ikke har glemt, at Du erindrede min, thi netop for en 14 Dage siden er hiint Cigar-Federal taget i Brug, og dermed eengang for alle fremtaget af Glemsel, og vil vel nu ogsaa oftere tages frem til Erindring. See, Tobak og Kaffee hører nu egentligen sammen. Du ryger ikke Tobak, det gjør jeg derimod, forsaavidt var Din Gave vel betænkt; men saa ligger det jo igjen saa nær, da Du dog formodentligen drikker Kaffee, at gjøre Gjengjæld. Medens jeg da stundom ryger en Cigar som er fremtaget af Dit Federal, saa kan Du nu drikke en Kop Kaffee af medfølgende Kopper. Dog om Kaffee og Tobak gjælder det, at Meget er skadeligt. Dette havde Du viseligen betænkt, derfor var hiint Federal temmelig lille, ja naar jeg sammenligner det med dem, hvilke jeg egentligen bruger: da er det ligerviis og ikke anderledes end en Vestelomme i Sammenl[ig]ning med Din Sypose, saa jeg vel kommer til at bruge dette Federal uegentligen. En lignende Viisdom fra min Side vil Du strax forvise Dig om ved Synet af medfølgende Kop-Kaffee, eller rettere medfølgende Kaffee-Kop. En saadan Kop Kaffee kan Du paa ingen Maade have Skade af. Og dog gjælder det om Kaffee som om Venskab: Lidt deraf.

Og saa, kjære Jette, lad mig saa indhente det Forsømte: en velmeent Lykønskning til Din Fødselsdag. I en vis Forstand lod det sig da ogsaa godt opsætte, thi min Lykønskning er jo dog ikke saaledes hastende, at den ene skulde søge sit Værd ved accurat at komme paa Geburtsdagen. Om jeg end ikke undlader at spørge og næsten at drille, saa veed Du dog meget godt, at min Deeltagelse for Dig og Dit Liv er ganske saaledes, som det dog vel er Dig kjært at Du er berettiget til at fordre den af

Din Onkel.
S. K.
Til
Jfr. Henriette Lund.

Fra SK · udateret [16. nov. 1846] · til Henriette Lund

Min kjære Jette!

En Misforstaaelse, en Misforstaaelse! Uden paa det Brev, Du for et Øieblik siden modtog, havde jeg glemt, at skrive: her med en Pakke, ligeledes havde jeg glemt at afsende Pakken. Da nu dog begge Dele ikke kan komme til at følges ad, siden Du jo har modtaget Brevet, saa skriver jeg et nyt Brev, og med det lader jeg nu en lille Pakke følge.

Ja, min gode Jette! jeg havde virkeligen glemt, at det var Din Geburtsdag, indtil man hos Onkel Christians erindrede mig derom. Ulykken er da ikke saa stor, og det var dog altid værre om jeg huskede Din Geburtsdag, men eller[s] glemte Dig og den Deeltagelse for Dig og Dit Liv, Du med Billighed kan fordre af Din Onkel. Lad da denne min Lykønskning vidne Dig derom, den er ledsaget af gode og velmeente Ønsker for Dig, hvad jo ethvert Menneske kan behøve, selv om han, som Du er i den Alder og i det Vilkaar, at man er for lykkelig til egentligen at ønske Noget; thi skulde det ikke være et godt og et velmeent Ønske, at man ønsker en saadan Skjønksomhed og dennes Vedvaren med de gode Dage. Som sagt den er ledsaget af gode og velmeente Ønsker for Dig, om jeg end selv beholder Ønskerne tilbage, at der kan være Noget til næste Gang, til næste Geburtsdag eller til næste Gang, jeg forglemmer, at det er Din Geburtsdag.

Din Onkel.
S. K.
Til
Henriette Lund.

hermed en Pakke.

Fra SK · udateret [1847] · til Henriette Lund

Min kjære Jette!

Du vil erindre, at den Tegnebog, med hvilken Du overraskede mig i sin Tid, kom efter Geburtsdagen. Jeg antager, at Bogbinderen har havt Skyld deri. Ja de Bogbindere de Bogbindere! Nu har en Bogbinder igjen været paa Spil; thi det Claveer-Udtog, som jeg herved overrasker Dig med efter Geburtsdagen, var for længe siden kommen Dig tilhænde, hvis Bogbinderen ikke paa en høist uforsvarlig Maade havde draget Tiden i lang Drag – uagtet jeg dog sagde, at Bogen var til Dig.

Nu Et Spøg, et Andet Alvor. Modtag Noderne, glæd Dig ved Musikken, hvis Du nu har Tid eller Leilighed eller Lyst eller Færdighed til at gjøre Dig bekendt med den; hvis ikke, da gjem dem for en bedre Tid, og tro Du mig, er min Lykønskning end stundom indklædt i lidt Drillerie, saa er den dog altid væsentligen velmeent.

Din
Onkel.
S. K.
Til
Jette Lund.

Fra SK · udateret [13. nov. 1848] · til Henriette Lund

Om det virkelig skulde være, fordi jeg har mere Eftertanke end Andre, afgjør jeg ikke; men vist er det, at jeg altid kommer i Forhold til Din Geburtsdag bag efter eller til at tænke bag efter ell. bag efter til at tænke paa den, eller til at tænke paa den, naar det er bag efter, eller naar det er bag efter til at tænke paa den o: s: v.: Maatte det nu blot ved denne Passus, der stilistisk beskriver min Tilstand, være lykkedes mig, at give Dig en Forestilling om, hvordan jeg føler mig, saa at sige, i Vinden ved atter denne Gang at have glemt denne høitidsfulde Dag, indtil – ja er det ikke forfærdeligt! – en Mand fra Landet erindrer mig derom.

Hvad er nu herved at gjøre! Intet, og dog nei; i disse bevægede Tider, der mir nichts und dir nichts, vende op og ned paa Alt, er jo meget at gjøre. Vi kunne jo i moderne Stiil vende Forholdet om: det er ikke mig, der har glemt, at det igaar var Din Geburtsdag; det er alle Eder Andre, der have taget feil, at det igaar var Din Geburtsdag – det er idag Din Geburtsdag.

Antaget. Altsaa: jeg har den Ære at gratulere. Det synes noget fattigt i Forhold til Ophævelserne – ganske i moderne Stiil; dog maa jeg gjøre opmærksom paa at i dette Tilfælde jo netop de overordentlige Ophævelser vare Udtrykket for, hvor megen Vægt jeg lægger paa denne Begivenhed.

Dog Spøg til Side, og til hvad der er lige saa oprigtigt meent som Spøgen ikke var ilde meent: min kjære

Jette, i Forhold til en sand og inderlig Deeltagelse er det det aldeles Ligegyldige, om Ytringen af den just træffer at komme paa Geburtsdagen eller en Dag efter ell. en Dag før eller 14 Dage efter, eller om den reent udebliver, forsaavidt den forholder sig til Geburtsdagen. Der er en Deeltagelse som egentligen kun bliver til, er til paa Geburtsdagens 12 Timer, kommer og gratulerer, drikker Chocolate, spiser om Aftenen – en Deeltagelse, som saa slet ikke er til paa Aarets øvrige 364 Dage. Ja, en saadan Deeltagelse, den kommer i Forlegenhed, naar den tager fejl af Dagen.! Der er en anden Art Deeltagelse; den er mere ligeligt fordeelt paa Aarets 365 Dage. Om sig end langtfra ikke hver Dag bevidst, er den dog bestandigt dybest i Grunden, inderligt til, har væsentligen Intet med Chocolate, varm Aftensmad ell. afbrændt Rødviiin at gjøre, kan gjerne glemme at gratulere, da den dog vel under Aarets Løb i en stille Tanke oftere har ønsket alt Godt for Den, der er denne Deeltagelses Gjenstand.

See, det var dette jeg vilde sige, at hvor sjældent jeg end seer Dig, og hvor beskæftiget jeg end er med allehaande Tanker: saa er dog hverken mit Sind saa glømsomt, eller min Tanke saa travl, at ikke stundom baade Sind og Tanke kan samle sig til i Forening at dvæle ved Dig og Dit Liv, ønskende alt Godt for Dig og Dit Liv – det var dette jeg vilde sige Dig, og i Anledning af Din Geburtsdag kommer jeg til at sige det. Du er vistnok saa lykkelig, at Du egentligen Intet har at ønske; men var Du saa lykkelig (thi dette kan joi en anden Forstand ogsaa siges og med Sandhed), at Du havde et Ønske – hvis min Ønsken formaaede Noget: ja saa vil jeg jo ønske Dig det; og jeg vilde ønske Dig det, selv om min Ønsken Intet formaaede. Dog saa meget vil min kjære Jette vel allerede have forstaaet af Livet, at de Goder, som det ene Menneske kan ønske det andet, alle ere tvivlsomme Goder; og det sande Gode kan vistnok det ene Menneske ønske det andet, men det faaes ikke derved, det maa erhverves af hvert Menneske selv.

Min kjære Jette, saa modtag da nu til Din Geburtsdag ogsaa denne Lykønskning – fra Din glømsomme Onkel, der vistnok glemmer Geburts-Dagen, men ikke glemmer Jette, sin kjære Niece, for hvem han bestandig oprigtig meent bevarer al den Hengivenhed og Deeltagelse, til hvilken han som Onkel glad føler sig forpligtet.

Din Onkel
S. K.

Maaskee kan det dog fornøie Dig, efterhaanden at samle et lille musicalsk Bibliothek. Derfor følger hermed Claveer-Udtoget af Figaro. Skulde Du tilfældigviis allerede eie det, saa kunne vi jo faae det byttet.

Fra SK · udateret [nov. 1848] · til Henriette Lund

Da jeg ikke har kunnet faae den Udgave af Figaro, jeg havde tiltænkt Dig, saa følger tillige »Apothekeren og Doctoren«.

S. K.
Til

Jfr. Henriette Lund.

Fra SK · udateret · til Henriette Lund

Det er bagefter faldet mig ind, at jeg ikke godt kan laane Dig mit Exemplar af »aus meinem Leben«. Du kan vel ogsaa ellers let faae den Bog.

Din
Onkel.
Til
Jfr. Henriette Lund.

Fra SK · udateret · til Henriette Lund

Min kjere Jette!

Indlagte Brev til Sophie kunde ikke træffe hende, da hun er paa Landet, saa sender jeg det til Dig og beder Dig at aabne og læse det, thi det angaaer Dig lige saa meget som hende. Det er saaledes et Tilfælde, at

Brevet til Dig bliver Convoluten om et Brev til Sophie; men kun et Tilfælde kunde ogsaa bestemme denne Forskjel som ellers ikke er til mellem Brevene; thi det ene Brev er væsentligen ikke mere Convolut end det andet Brev – omtrent som det i Forhold til »Klokkestrængen« er umuligt at sige, hvilken Snor det er, der slynger sig om den anden Snor, det beroer blot paa, med hvilken man tilfældigviis begynder. Og saaledes ogsaa med disse to Convoluter eller disse to Breve; Brevet til Sophie kunde lige saa godt være blevet Convoluten for et Brev til Dig, hvori jeg bad Dig at hilse Sophie fra hendes eller fra

Din
Onkel.
Til

JfrHenriette Lund.

Fra SK · stemplet 28. dec. [1841] · til Michael Lund

Min kjære Michael!

Dit Brev har jeg i sin Tid rigtigt modtaget. I sin Tid siger [jeg]; thi det er allerede nogle Dage siden, og jeg har mod Sædvane ikke strax tilskrevet Dig et Svar. Det har sin Grund i at jeg er flyttet. Min Adresse er nu Jägerstraßeⁿ 57., hvilken Nyhed Du herved bemyndiges og opfordres til af al Din Magt, at bringe til de respektive Vedkommendes Kundskab. Ved de Vedkommende forstaaer jeg ikke blot det lille Vognmandslaug, som Du har den Lykke at være et æred Medlem af, men ogsaa Onkel Peter, Emil Boesen.

Per tot discrimina rerum er jeg da som et ulykkeligt Vildt, der er bleven forfulgt af en listig Vert, sluppen ind i Jägerstraße, jeg vil haabe, at Gadens Navn ikke er noget uheldigt Omen. Som det sømmer sig en Digter river jeg Dig midt ind i Gjenstanden, som det ligner mig river jeg Dig lige saa hovedkuls ud deraf, da det formodl. ikke kan beskjæftige Dig.

I har vel glædet Jer i Julen, og mit ringe Bidrag til Eders Glæde har vel ogsaa havt sin Betydning. Lad den næste der skriver mig til fortælle mig, hvorledes I har tilbragt denne Festtid. Her i Berlin havde samtlige Danske, hvis Antal er utroligt som Græshopperne i Ægypten, samlet sig til et Aftensmaaltid i Belvedere, det Sted, hvor vi sædv: spise. Vi søgte isærdeleshed ved nogle Æbleskiver at opmuntre os og fremkalde hjemlige Minder. Vi havde ogsaa et Juletræ, og jeg troer, at jeg omtrent fik ligesaa mange Gaver derpaa, som jeg har ladet uddele til Eder. Vertinden i Belvedere er dansk, og beærede os et Øieblik med sin Nærværelse. Hun har en lille Datter, som ogsaa forstaaer lidt dansk. Det fornøier mig en Gang imellem at see hende, og tale et Par Ord med hende.

Udstillinger er her nok af i Berlin. Man betaler Entreen med 5 sbgr., det er altid nok for det, man faaer at see. Faust^s Wintergarten spiller en stor Rolle i Berlinernes Indbildning. En Berliner sagde, at det i Sandhed var großartig. Det kan jeg imidlertid ikke sige. Som en omhyggelig Reisende har jeg naturligviis ogsaa betalt min Entre for at see – og see der var ikke stort at see. Det er en Bygning af to Etagers Høide. I Parterret er anbragt en Masse store Træer, Oranger o: s: v:; i disse Træer hænger Lamper, ovenover, er ligesom smaa Lysthuse, hvor Berlinerne amuserer sig göttlich. Paa enkelte Stæder spiller [en] Tyroler og synger dertil.

Du er vel allerede forvænt ved min Præcision, og er vel allerede bleven mager af Utaalmodighed over, at Du intet Svar har faaet paa Dit Brev. See nu til, min kjære Michael, at Du bliver feed igjen, og regn ikke altid paa, at jeg skal være saa nøiagtig. Jeg har meget at bestille, og jeg har 5 at skrive til, hvorimod I 5 ell. 6 hver bestandig kun har een.

Glædeligt Nytaar, min kjære M.; glædeligt Nytaar til H. C. S. J. W. Dette Brev vil vel komme Dig tilhænde Nytaarsaften.

Modtag min Hilsen og hils de Andre,

fra Din
Onkel.
An
Dem Hrn Michael Lund

Copenhagen
fr. store Kjøbmagergadeⁿ 7.

Fra SK · 16. jan. 1842 · til Michael Lund

Min kjære Michael!
d. 16 Jan. 42.

Dit Brev har jeg rigtigt modtaget, og begynder jeg mit Svar paa denne Side, da en Kunstner har ladet das unvordenkliche Seyn, das allem Denken zuvorkommt, gaae iforveien. Du forstaaer formodl. ikke hvad jeg mener, vil Du imidlertid have den Godhed at vise dette Sted til Onkel Peter og sige ham, at det er Geheimeraad Schellings Yndlings-Udtryk, og at jeg haaber, at han deraf vil kunde gjøre sig en Forestilling om det Fremskridt ud over Identitæts-Philosophien, som S. mener at have gjort.

Du har rigtigt modtaget den Dig efter bedste Overlæg tiltænkte Julegave, og Du er tilfreds, det glæder mig. Mit Ønske, som skulde ledsage Gaven, kommer vel noget silde, men dog forhaabentlig altid betimelig nok til at indhente den, da det er ret solide Ting, Du har faaet. – At Du har i rette Tid bragt Onkel Peter og E. B. til Kundskab om min forandrede Bopæl, skal Du have Tak for, og det fornøier mig at vide, at jeg henvender mig til et paalideligt Msk, naar jeg henvender mig til min gode Michael.

Efter nogle Dages forfærdelige Kulde, har vi nu smukt Vinterveir, og som Kulden i hine Dage var efter en Maalestok, som jeg ikke har kjendt i Kbhvn., saaledes har ogsaa de sidste Dage i Behagelighed overgaaet de kjøbh. Vinterdage.

Vi kjøre i Kane saa det er en Lyst. Droscher og alle Vogne næsten ere forvandlede til Slæder, men i Almdl. saa lavbenede, at det seer latterligt ud.

Skulde Juleferien for min gode Michael have været saa fattig paa Glæde, at han ikke skulde have en ell. anden lille Begivenhed at fortælle mig? Jeg vil erindre ham om, at man altid har godt af at øve sig i skriftligt at fortælle en ell. anden Begivenhed, og at jeg i den Henseende er en god Korrespondent, da jeg væsentlig interesser[er] mig for det Samme som han.

Har Du ell. Henrich ikke talt med Prof:Sibbern i Ferien? Skaf mig at vide, om han har modtaget et Brev fra mig.

Har Jette ikke modtaget mit Brev, jeg har idetmindste intet Svar seet. Lad den Næste, der skriver, oplyse mig derom.

Lev vel min kjære M. Modtag, hvad jeg betroer Dig en Hilsen til H. C. S. W. J., modtag, hvad Du selv maa beholde en Hilsen til Dig

fra
Din Onkel.
An
Dem Hrn Michael Lund

Copenhagen
store KjøbmagergadeN^o 7.
fr.

Fra SK · 31. jan. [1842] · til Michael Lund

Min kjære Michael!
d. 31 Jan.

Dit Brev har jeg rigtigt modtaget, og iler nu med at besvare det, nu siger jeg; thi jeg har ikke havt Leilighed dertil i de foregaaende Dage.

Da Du formodl. ikke har Noget mod, at jeg ogsaa ved Papiret erindrer Dig om, at jeg er i Berlin, saa har jeg atter valgt af en lignende Art. Men hvoraf kommer det, at Du skriver denne Gang, var det ikke Henrichs Tour, ell. har Henrich skrevet, og Brevet er forkommet? Jeg har nu ikke Brevene ved Haanden, men dersom Henrich har faaet Svar paa alle de Breve han har skrevet, saa var det ogsaa hans Tour denne Gang at skrive mig til. Vil Du oplyse mig herom næste Gang; thi Du lader jo til at være et paalideligt Msk.

Lehmans Domvidste jeg allerede af Viserne, om den hele Begivenhed end med nogle Udeladelser er optaget i de preussiske Aviser. Imidlertid har det fornøiet mig at læse Din Efterretning desangaaende, da jeg derved altid har faaet mange Smaatræk, der for Een, der har været saa fortrolig med de politiske Forhold

derhjemme som jeg, altid ere mere.

Vi har haft det temlig koldt i Berlin, fornemlig har Østenvinden ret viist sig i al sin Ubarmhertighed. Nu er det atter lidt mildere, ell. rettere meget mildt, det tører, og vi har Vestenvind. I Berlin er det overhovedet enten 8° Kulde og bidende Østenvind ell. Vestenvind Tøveir, og ubehagelig Taage. Berlin ligger i en Sump, man behøver blot at stikke Fingeren i Jorden, saa har man Vand.

Dit Brev har fornøiet mig, Du har virkelig gjort Fremskridt, ikke blot er det, som Du selv bemærker, det længste, Du har skrevet, men ogsaa det bedste.

Naar Du troer, at jeg kjører i Kane, saa er Du iVildfarelse, det overlader jeg til Berlinerne. Kanekjørsel har jeg altid fundet for kold. Dertil kommer, at medens man ell. i Preussen kjører ualmindeligt rask (saaledes kjørte jeg fE fra Stralsund til Berlin 31 Miil i 22 Timer) saa kjører de i Kane meget langsomt, har i Almdl. een Hest for og en heel Familie i. Hvad een Hest kan trække faaer man her at see. Jeg har seet 11 Personer i en Vogn med een Hest for kjøre til Charlottenburg.

Forøvrigt gaaer Alt sin vanlige Gang. Jeg har Forelæs[nin]ger, og Geheimeraaden har besluttet at læse to Timer af Gangen for om muligt at blive færdig i Semestret.

Hils H. C. S. J. W.

Lev vel min kjære Michael, modtag en Hilsen

Din
Onkel.
An

dem Hrn Michael Lund

Copenhagen
st. KjøbmagergadeN^o 7.
fr.

Fra SK · udateret [2. sept. 1845] · til Michael Lund

Min kjære Michael!

Modtag Medfølgende, lad det gaae op i Røg og Damp; behold og bevar derimod denne min Lykønskning som Udtryk for og et Tegn paa den Deeltagelse jeg altid har rigeligt i Behold for min kjære Neveu.

Din Onkel.
S. K.
Til
Hr Student Michael Lund

Hermed en Kasse.

Fra Michael Lund · 5. maj 1849 · til SK

Sønder-Vilstrup. 5te Mai 1849.

Kjære Onkel!

Jeg griber med Glæde Pennen for efter Løfte at tilskrive Dig nogle Linier fra mit fjerne Opholdsted og jeg gjør dette med saa megen desto større Glæde, som jeg med det samme kan overbringe Dig min inderlige Lykønskning i Anledning af den 5te Mai; det er vistnok første Gang, at jeg tilbringer denne Dag udenfor

Kjøbenhavn, men vi leve ogsaa under særegne Tidsforhold, og istedetfor at komme personlig op til Dig og gratulere Dig, maa jeg idag ☺: den 5te Mai, trække paa Forpost henad imod Kolding. Det er et ret forandret Liv jeg fører herovre, men jeg maa sige at jeg i det Hele taget er ret fornøiet, endskjøndt vore Krigsforetagender iaar tegne til at være mindre heldige end ifjor. – Det, der meget bidrager til at gjøre Livet interessant, er den bestandige Omflakken til nye Steder, stedse nye Qvarterer, saa at man fra et meget fiint Qvarter snart kommer til en ussel Bondestue, snart ligger paa Marken i Hytter af Halm osv. Mit Helbred har paa hele Touren været godt og jeg føler mig nok saa rask som i Kjøbenhavn.

Jeg tænker, at Du hidtil nogenlunde har fulgt mig paa min Reise, saa at Du veed, at jeg har seet mig ret godt om i Landet. For et Par Dage siden fik jeg Brev fra Henrik, som nu er paa Als og har det meget behageligt der. Du veed vel, at jeg har været med i Bataillen ved Kolding, saa at jeg nu har lugtet Krudtet, som man siger. –

Hvorlænge vi endnu skulle vedblive med Krigen, er vel ikke let at vide, men man taler her om at Freden snart skulde være bragt istand, dog dette har man sagt saa ofte, at man vel ikke kan fæste megen Lid dertil. Ifjor begyndte Felttoget heldigt for os, men Slutningen af det var kun daarlig; iaar er det begyndt uheldigt, maaskee vil det da ende bedre, og naar Enden er god, er Alting godt

Lev vel, kjære Onkel! og vær ret meget hilset fra

Din hengivne Neveu
Michael.
S T

Hr Mag. art. S. Kjerkegaard.

Kjøbenhavn.

Fra Underlæge M Lund
ved 5te Reserve Bataillon.

Fra SK · 22. jan. 1842 · til Sophie Lund og Carl Lund

17. Brev 193, bl. [1r]
Min kjære Sophie!
d. 22 Jan. 42.

Dit Brev er nu nar jeg rigtig modtaget, og jeg seer derat, at »Du næsten er tærdig til at tage paa Bal«, hvad jeg derimod ikke seer og hell. ikke saa ganske indseer er, hvorledes Du kan tilføie, »at Du dog ikke kan lade denne Leilighed gaae ubenyttet hen uden at takke mig etc«. Er Øieblikket før et Bal da saa gunstig en Leilighed til at skrive mig til? Eller vil Du dermed sige, at Du i Din Balpynt tænkte paa, at det kunde være ret morsomt, om jeg nu kom ind af Døren for at see Dig? Dog nok herom, som det er mig kjært at Du har benyttet Leiligheden, saaledes vil jeg ogsaa haabe, at Leiligheden ikke har voldet Dig Uleilighed, at Du fe ikke er kommen Din hvide Kjole for nær med Blæk o: s: v.: Du tog da altsaa paa Bal; dersom jeg havde været tilstæde ved hiin Leilighed, saa vilde jeg maaskee idet Du gik ud af Døren have sagt til Dig, tag Dig iagt, pas vel paa, at Du holder Dig rank og lige, ikke synker ned i den ene Side. Nu er det bag efter; men maaskee kommer Du paa flere Baller.

Du er dog den man kan faae Oplysninger hos, og det glæder mig. Sibbern har altsaa faaet mit Brev.

Jeg haaber Du har moret Dig godt paa Ballet hos Fru Eckardt og vil ønske Dig, at det ikke bliver det sidste.

Lev vel min kjære Sophie, modtag min Hilsen

Din Onkel.

Min kjære Carl.

Du er glad, at du ikke nokken kan tale i for du tynde
 Løgn, det glæder mig, thi du bliver der altid en Del
 til mig, men Hænnichs Løgn der, thi det er jo Løgn,
 der ser bekendt halvt. Den Nyttensprofens jo sandt
 tilbende mig selv, så du ikke nokken for heldig med.
 Tidslegen vid sandt i Solrigeande betydelig en Lige
 det, som for i Minderen for en Zingstveie, i Ende
 du var besluttet i til at gøre den. Lidelig Gang
 min Lige en Dug for Jætt, at du havde ind: Com
 tigen, sandt som, indt du vil lunde Døren, flæs
 du er for Lunde i Nylte, suander du besluttet at
 belære Ræden og den gode Notten.

Du glæder dig at jeg, at dit Brev er lidt
 udtalnings og Tids. flæs glæder men du at
 opfordre en Rensens til udtalningssæt, men du ud
 blæs du bekendt at opfordre det.

Min Torsdagshen (den Torsdagshen) bekendt
 for vel, indt fornødt. bekendt for endnu Lunde, men
 for udtale, at du udgængende du til jeg bekendt.

"Du ma. for Lunde Lunde" kendte det
 Brev som min Jætte Næsten, den Mænde
 vilde Jætte, og du Jætte i opklænt om, at det
 den blot i en Jætte Mænde at du Jætte det.

Ju flæs det vel ikke Jætte, men flæs det,
 som Jætte Lunde altid som for de Lige Jætte. det
 er vel ligesom for sig, og om du ind endnu den
 Lunde for en du Jætte "amateur", og kendt
 af Hænnich og Michael (den Michael).

Den Lunde om den Lunde fornødt ind
 flæs det, som for du ind det Jætte, at du
 den Lunde den for.

Les vel min Lige Carl med mig flæs.
 Du Lunde

Du skriver, at Du ikke noksom kan takke mig for de tvende Bøger, det glæder mig, thi saa bliver der altid en Deel til mig, naar Henrich tager Sit; thi det er jo ham, der har bestemt Valget. Den Nytaarspresent jeg havde tiltænkt mig selv, har jeg ikke været saa heldig med. I længer Tid havde jeg i Forbigaaende betragtet en tynd Stok, som stod i Vinduet hos en Kunstdreier; jeg kunde ikke ret beslutte mig til at købe den. Endelig steeg min Lyst en Dag saa høit, at jeg traadte ind i Boutiquen; hvad skeer, idet jeg vil lukke Døren, slaer jeg en stor Rude i Stykker, hvorpaa jeg besluttede at betale Ruden og ikke købe Stokken.

Det glæder mig at see, at Dit Brev er lidt vidtløftigere en[d] sidst. Ellers pleier man ikke at opfordre en Skribent til Vidtløftighed, men Dig vedbliver jeg bestandig at opfordre dertil.

Min Støvlepudser (ikke Støvlepusser) befinder sig vel, vilde formdl. befinde sig endnu bedre, naar han vidste, at Du erkyndigede Dig til hans Befindende.

»Du maa for Tidens Knaphed slutte Dit Brev som min hengivne Neveu«, denne Vending er ikke heldig, og jeg holder mig overbeviist om, at det ikke blot er i en snever Vending at Du forbliver etc.

Her fryser det vel ikke haardt, men stadigt, saa Skøiteløbere altid kan faae deres Lyst styret. Det er vel ligesaa hos Eder, og om Du end endnu ikke er Kunstner saa er Du dog »amateur«, og Beundrer af Henrich og Michael (ikke Micar!).

Da Rammen om dette Brev formdl. vil friste Dig, saa har jeg indrettet det saaledes, at Du kan klippe den fri.

Lev vel min kjære Carl modtag min Hilsen.
Din Onkel.

Fra SK · udateret [feb. 1842] · til Henriette Lund og Wilhelm Lund

Min kjære Jette!

Du haaber, at jeg tilgiver Dig Din Taushed, dette Haab skal ikke gjøre Dig til Skamme, og det saa meget mere som Du i et Brev, hvori Du meddeler mig dette Dit Haab, netop i dette Brev selv giver Dig selv en Forvisning derom, og gjør mig til en Umulighed, hvad ell. ogsaa vilde have været umuligt.

At det lille Tørklæde behager Dig, glæder mig, at det er et »nydeligt« lille Tørklæde, kan Du takke Jfr. Dencker for, at Du paa en behagelig Maade [blev] overrasket kan Du takke Henrich for. Du vil deraf see, min kjære Jette, ikke blot hvor gjerne jeg vil gjøre Dig en Tjeneste, men hvor villige Alle række mig Haanden dertil. Det Samme veed jeg ogsaa, at Du vil gjøre, dersom jeg skulde behøve Din Hjælp til at overraske Een ell. Anden af de Andre. Maaskee vilde Du næsten hell. selv være den, der var min Medhjælper i at glæde en Anden, end selv være Gjenstand for min og Andres forenede Bestræbelser. Og saaledes skal det ogsaa være, og det er en saa skjøn Hemmelighed, at Alle saaledes paa eengang om end paa forskjellig Maade kan blive glade.

Af et Brev fra Michael har jeg erfaret, at Du ikke har været ganske vel, da Du selv Intet taler derom, slutter jeg, at det ikke har haft Stort at betyde.

Min Tid er temelig optaget, især da Geheimeraad Schelling har behaget at læse 2 Timer daglig, hvilket giver mig meget at tage vare paa. Du modtager derfor et kort Svar fra mig. Synes dette Dig en Forandring, saa bliver derved, hvad jeg anseer for Hovedsagen i en Correspondence, uforandret – min Hilsen. Modtag, min kjære Jette, en Hilsen til H. M. C. S. W., modtag selv min Hilsen

Din Onkel.

Min kjære Wilhelm!

Med Dig kan der ikke som med Jette være Spørgsmaal om Udeblivelse af Svar; Dit Svar kom mig uventet, og desaarsag ingenlunde mindre kjært. Ret saa min gode Wilhelm! Anseer Du det for en Ære at skrive til mig, hvorfor skulde Du være udelukket, anseer Du det for et Arbeide, hvorfor skulde Du ikke være ligesaa artig dertil som de Andre. Du skriver jo smukt og tydeligt, paa nogle enkelte Feil nær, grammatikalsk rigtigt (saaledes skrev Du: fortaldt – Du veed formdl. god Beskeed om, hvad disse to Streger har at betyde.). Vi to kan nu godt tale sammen, thi jeg sidder ligesom Du en god Deel af Dagen paa Skolebænken, har ikke Eftermiddagen fri, ell. blot Dandse- og Gymnastik-Timer.

Dit Brev har ikke blot i og for sig glædet mig, men ogsaa ved dets Indhold. Du hilser mig ikke fra H. M. C. S. J, Du hilser fra Christian, Peder og Ferdinand. Det skal Du have Tak for, og idet jeg herved udnævner Dig til Dux for denne Classe, saa bemyndiger jeg Dig herved til atter at hilse dem fra mig, det kan Du gjøre paa hvad Maade Du selv vil. Du leger vel stundom Soldat med dem, saa kan Du jo benytte Leiligheden, stil dem i Geleed og derpaa kan Du med al en Generals Værdighed meddele dem min Hilsen; ell. Du kan engang gjøre mit Navn til Parolen, Du veed, at man ogsaa i Fredstider bruger et sligt lille Ord. Gjør som Du vil, naar man er saa langt borte som jeg, maa man regne paa Conduite hos Vedkommende. Modtag en Hilsen til Christian, Peder og Ferdinand, modtag selv min Hilsen kjære Wilhelm.

Din Onkel.

Fra SK · udateret [feb. 1842] · til Wilhelm Lund, se Brev 194

Fra SK · udateret [1847] · til Wilhelm Lund

Kjære Wilhelm!

Tilfældigviis talte jeg idag med Lector Barfoed, og kom derved til at huske paa Dig, hvem jeg anbefalede ham særligen. Ved den Leilighed bad han mig, hvis jeg saae Dig, at sige Dig, at han paa Mandag vilde begynde sine Forelæsninger. Det er nu vistnok langtfra, at jeg lovede ham at gjøre det; thi jeg sagde tvertimod nei. Men som det gik hiin ene Broder i Evangeliet, han, der sagde »nei«, saaledes er det ogsaa gaaet mig: bag efter er det faldet mig ind, at jeg jo kunde gjøre det alligevel – og endnu er det da ikke bag efter.

Din
Onkel
S. K.
Til
Wilhelm Lund.

Fra SK · udateret [1842-49] · til Henrik Lund

Kjære Henrich!

En Mark er en Mark og en Mand er en Mand.

Din
Onkel.
Til
Hr Student H. Lund.

st. Kjøbmagergade^N 7.

Fra Henrik Lund · 3. maj 1849 · til SK

Hørupd 3 Mai 1849. Kjære Onkel!

Endskjøndt adskildt fra Dig i Rummet, glemmer jeg Dig dog ikke, men erindrer Dig daglig, især i disse Dage, hvortil nogle Spadseretoure om Aftenen i Maaneskin i en deilig Egn under Samtaler bidrage meget. Paa en saadan Tour erindrede jeg at det er Din Fødselsdag den 5te Mai – hvorfor jeg satte mig til at skrive Dig et Par Ord til, som jeg vil haabe ville ankomme til Dig paa selve Festdagen.

Modtag, kjære Onkel, min oprigtigste Gratulation og alle gode Ønsker for – ja »for hvad« vil jeg overlade Dig selv at bestemme –

fra
Din, Dig aldrig forglemmende
Neveu

Henrik.

Fra SK · udateret [maj. 1849] · til Henrik Lund

Min kjere Henrich!

Du seer, jeg gamle Menneske staaer som paa Pinde for Dig: neppe lader Du høre et Ord fra Dig, førend jeg øieblikkeligt griber Pennen og gjør det af strax. Thi Udsættelse er en farlig Ting.

Ja, Udsættelse er en farlig Sag; det erfarer jeg desto værre selv i denne Tid, og just en Sag betræffende, om hvilken det i saa høi Grad gjælder, at den ikke taaler Udsættelse. Jeg lider nemlig af en forhærdet Obstruktion, saa jeg troer, som man siger at Ens Mund kan gaae i Baglaas, saaledes og ikke anderledes er med Respekt at sige min R- gaaet i Baglaas. Quid tibi videtur domine frater?

Jeg skriver ikke dette for at consulere Dig qua Læge, thi Du veed nok deels at jeg har en Læge og deels at jeg i Reglen ingen Læge bruger, saa jeg da i denne Henseende er saa vel forsynet som mulig; men jeg skriver det for at oplyse min Thesis, at Udsættelse er en yderst farlig Ting.

Hermed Punktum. Udsættes skulde denne Sag ikke, men Ende skal den ogsaa have. Det er igjen Noget jeg især maa passe paa; thi naar jeg først faaer Pennen i Haanden paa reent Papir, saa risikerer [jeg] at jeg kunde blive ved saa længe det skal være, hvor utilbøilig jeg end forresten er til at skrive Breve og Deslige.

Ende skal det have, dog ikke uden et Udtryk for, at det atter denne Gang, som stedse, er mig kjert og fornøieligt, hver Gang Du foranlediger mig til at komme til at tænke paa Dig min kjere Henrich!

Lev nu vel; skriv – skriv ikke, enten Du skriver, eller Du ikke skriver, vær forvisset, Du er mig lige kjer, altid omfattet med den samme oprigtige Hengivenhed, med hvilken jeg forbliver

Din Dig
ganske hengivne Onkel.

Fra Henrik Lund · 14. jan. 1850 · til SK

Odense d 14 Jan. 1850.

Kjære Onkel!

Hvorledes skal jeg noksom vise min Taknemmelighed for Din overordentlige Opmærksomhed, at være tilstede ved min Afreise sidst fra Kjøbenhavn, forat sige mig Farvel; en Opmærksomhed, der vinder saa meget mere i Værd, som den ikke vises Alle og Enhver eller hver Dag? Maaskee bedst ved, i disse Par Ord at give Dig tilkjende at jeg har forstaaet den og paaskjønner den, skjøndt uværdig til at modtage den, og derpaa notere den hos de mange andre Beviser paa Din Godhed imod mig i min taknemmelige Erindring?

Din Neveu
Henrik.
S. T.

Hr. Mag. art. S. Kierkegaard
Hjørn: af Rosenborggaden og Tornebuskgaden, 1.

fr. Kjøbenhavn

Fra Henrik Lund · 18. feb. 1850 · til SK

Odensed 18 Febr 1850.

Kjære Onkel!

Tak for Dit Brev og hele dets Indhold; det har stedse [været] og er endnu stedse en Fryd for mig at høre fra Dig, omendog mine egne Ord og Følelser ere Gjenstand for Din spøgefulde Kritik. Jeg forstaaer godt Spøg. Men nu kommer Sagen. Hvad skal jeg skrive om til Dig. Herovre paa denne Grændsevagt, som vi, ligesom forud den atheniensiske Ungdom, gjøre, foregaaer Intet, som vil kunne interessere Dig. Den ene Dag gaaer her for mig som den anden, da jeg ikke gaaer meget ud i Selskab, og saaledes er jeg henviist til mit eget Selskab – ja det er sandt – og til de Mænds, hvis Skrifter jeg er saa heldig at kunne faae. Men dermed kan man da egentlig være godt fornøiet; og det er jeg ogsaa. Ved Studering af mig selv og af andre gaaer Tiden let, og jeg vil ogsaa haabe, godt og nyttigt. Men hvormeget jeg end studerer, og hvor jeg end kommer hen, bliver Hengivenheden for Dig lige inderlig, Begeistringens for Dig lige stor hos

Din Neveu
Henrik

P. S. Da Familien Agerskov stedse har havt Interesse for Dig, kan jeg hilse Dig fra Niels Agerskov, for Tiden Lieutenant ved den her cantonnerende Bataillon, 2^{den} Forstærknings Jæger Corps.
Ds.
S. T.

Hr Mag. art S. Kierkegaard
Hjørn. af Rosenborg- og Tornebuskgade, 1 Sal

Kjøbenhavn
H. Lund. Underl.v.Odense Feltlazareth.

Fra Henrik Lund · 8. marts 1850 · til SK

Odensed. 8 Marts 50.
Kjære Onkel!

Det er meget muligt at Cicero engang har sagt: at de interessanteste Breve handle om Intet, men derfor er jo ikke ethvert Brev – der handler om Intet – interessant. Hvis derfor dette Brev, der handler om Noget, der er saa godt som Intet, ikke skulde interessere Dig, saa henfør det til den 2^{den} Classe, og tilgiv mig at jeg har kjedet Dig! –

Du ønsker at høre Noget om Fugleverdenen herovre! Jeg skal søge at tilfredsstille Dig.

I Byen seer man – ligesom i ægyptiske og syriske Byer: – Aadselgribbene, eller Condoren i sydamericanske Byer – Kragerne paatage sig Omsorgen for den offentlige Reenlighed; især er Torvet, efter en Torvedag, Samlingspladsen for en Masse af disse Fugle, der i kort Tid gjøre Torvet aldeles reent for Affaldet fra Slagterboderne og Brødbordene. Paa den Tid sees ingen Spurve paa Torvet; lige som disse Fugle idethele synes at være tilstede i langt ringere Antal her end i Kbhvn. – Omkring St Knuds Kirkes Taarn flyver bestandig, med vedvarende hæse Skrig, den Mængde Alliker, som i mange Smaahuller i Kirkemuren have deres Reder. Skader findes – som bekjendt – ikke paa Fyen, hvor Maarene have indtaget deres Plads, medens det omvendte er Tilfældet paa Sjælland. – I nogle deilige maanalyse Aftener i forrige Maaned spadserede jeg omkring i Byens nærmeste Omegn, og glædede mig ved at høre en sjelden Concert, nemlig af Ugler; de fløi rundt omkring, men at see dem, var ikke godt muligt, ei heller at høre deres Flugt, kun deres lange, gennemtrængende, klagende Hyl hørtes snart hist, snart her. I Modsætning til denne melancholske Tuden, frydede Lærkens glade, stigende quidrende Slag mig nogle Dage senere paa de flade Marker, der omgive Byen. –

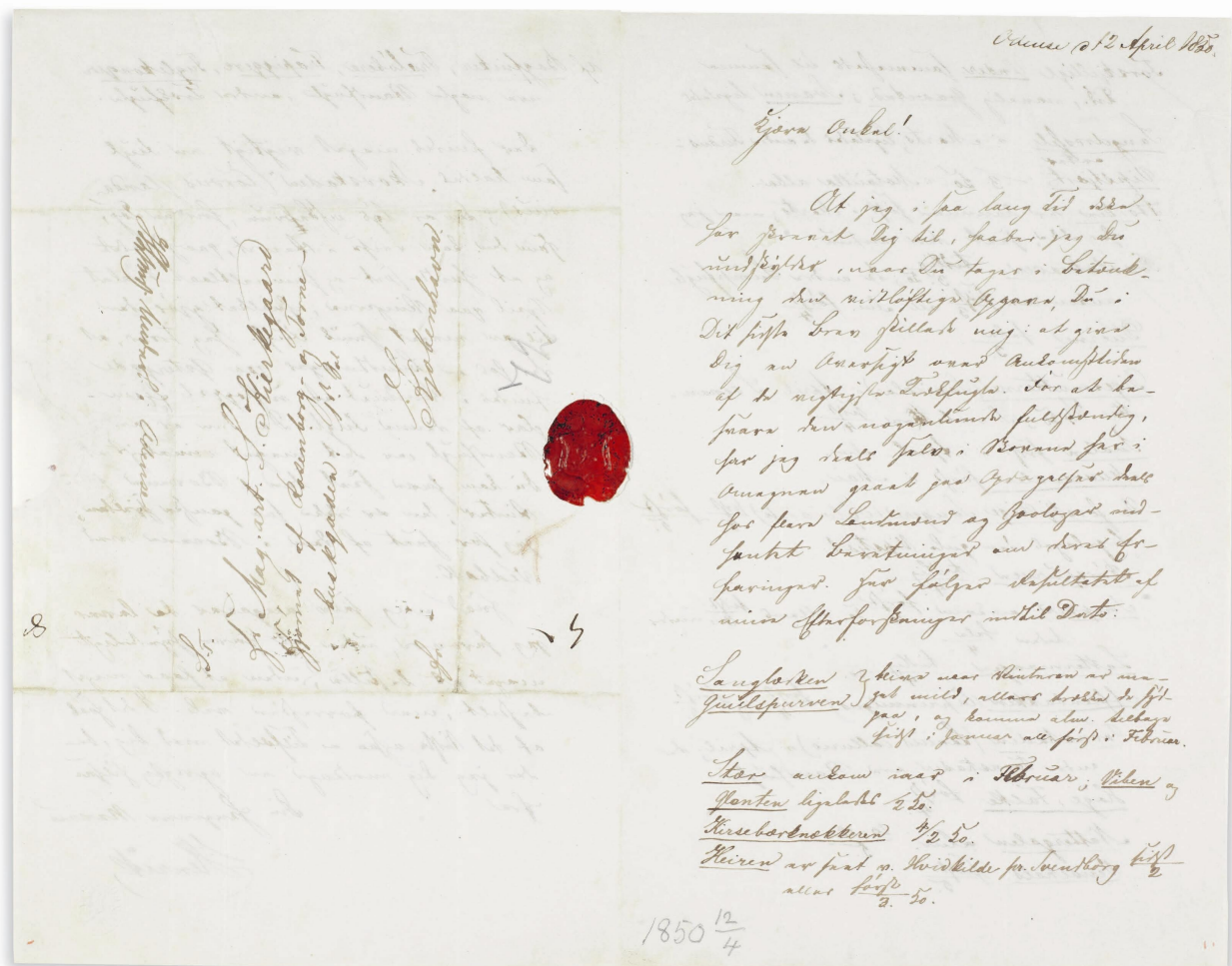
Nu farvel for denne Gang; Gid de sjællandske Fugle^s Sang maatte glæde Dig, som de fyenske mig i denne min Lediggangstid.

Din hengivne Neveu
Henrik.
S. T.

Hr Mag. art. S. Kierkegaard
Hj. af Rosenborg- og Tornebuskgaden

Kjøbenhavn
H. Lund. Underl.v.Odense Feltlazareth

Fra Henrik Lund · 12. april 1850 · til SK

19. Brev 202, bl. [2v] og [1r]

Odensed 12 April 1850.

Kjære Onkel!

At jeg i saa lang Tid ikke har skrevet Dig til, haaber jeg Du undskylder, naar Du tager i Betænkning den vidtløftige Opgave, Du i Dit sidste Brev stillede mig: at give Dig en Oversigt over Ankomsttiden af de vigtigste Trækfugle. For at besvare den nogenlunde fuldstændig, har jeg deels selv i Skovene her i Omegnen gaaet paa Opdagelser deels hos flere Landmænd og Zoologer indhentet Beretninger om deres Erfaringer. Her følger Resultatet af mine Efterforskninger indtil Dato:

Sanglærken | blive naar Vinteren er meget mild, ellers trække de sydpaa, og komme alm. tilbage sidst i
Gualspurven | januar ell først i Februar.

Stær ankom iaar i Februar; Viben og Glenten ligeledes 2 50.

Kirsebærknækkeren 42 50.

Heiren er seet v. Hvidkilde pr. Svendborg sidst 2 eller først 3. 50.

Kierkegaard, Søren, *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 28,*

Forskjellige Ænder sammesteds til samme Tid., navnlig Graa-And.; Svanen ligeledes Sangdrossel i Marts; ligeledes de andre Turdusarter.

Vipstjært 3 50. 3: Motocilla alba.

Storken er kommen sidst i Marts; men jeg har ikke seet den endnu.

Præstekraventidlig 3. 50.; de andre Sumpfugle ankomme sidst 3 ell alm. først 4.

Duernehele 3.

Digesmutterne (Saxicola) i April. S. oenanthe 54 50; S. rubetra sidst 4.

Svalen sidst i April alm.

Muursvalen først i Mai.

De forskellige Sangere (Sylvia etc) sidst 4 - først 5.

ligeledes den gule Vipstjært.

Rørspurven tidlig 4.

Snepper ankom først 4 50. ellers sidst 3, undertiden hele 4.

Lattermaagentidlig 4. 50.

Aftenbakken (Caprimulgus) sidst 4 og først 5.

Tornskaden (Lanius collurio) i April; de andre Tornskader ere Standfugle.

Høge, Falke først 4.

Nattergalen alm. 10-125.

Vendehals sidst 5.

Af Bogfinker, Træløbere, Træpiggere, Fuglekonger ere nogle Standfugle, andre Trækfugle.

Der findes meget rigtigt en Fugl som kaldes »Skovskaden« (Corvus glandarius); den er lys askebrun, har en Top, som den kan reise i Veiret, paa Hovedet og et hvidt- sort- og himmelblaat tavlet Speil paa Vingerne, hvilket gjør den til en meget smuk Fugl. Jeg troer, at der hos en Bundtmager paa Østergade findes i Vinduet et udstoppet Exemplar af denne Fugl. Da den er en Standfugl, er det meget rimeligt at Du kan have seet den i Skovene i Vinter; den er ikke saa ganske sjelden; jeg har seet af dem i Skovene ved Vedbæk.

Hvad mig selv angaaer da lever jeg herovre, uden at have synderligt meget at bestille, og uden at faae meget bestilt, men forresten vel. I det Haab at det Sidste ogsaa er Tilfældet med Dig, beder jeg Dig modtage en oprigtig Hilsen fra

Din hengivne Neveu
Henrik
* S. T.

Hr Mag. art. S. Kierkegaard
Hjørnet af Rosenborg- og Tornebuskgaden. 1ste Sal

fr. Kjøbenhavn.
* H. Lund Underl. i Odense.

Fra Henrik Lund · 5. maj 1850 · til SK

Odensed 5 Mai 1850.
Kjære Onkel!

Atter iaar maa jeg indskrænke mig til at oversende min inderlige Gratulation til Din Geburtsdag skriftligt, og ikke som jeg helst havde ønsket det, bringe den mundtlig. Dog Midlet og Maaden er jo vel her uvæsentlige, naar blot Gratulation bliver Følgen, ligesom Veien, efter hiin byzantinske Christnes Ord, er ligegyldig, naar den blot tilsidst ender i Sophia-Kirken. Jeg gratulerer altsaa og beder Dig modtage mine oprigtige Lykønskninger og Ønsker for Dig! ligesom jeg ogsaa griber denne Leilighed til at bede Dig modtage min Tak for Din Godhed og hengivne Interesse for mig. Jeg gratulerer – og for ikke at blande Talen om andre Ting ind i dette Brev – slutter jeg med mange Hilsener og Lykønskninger.

Din hengivne Neveu
Henrik
S. T.

Hr Mag. art. S. A. Kierkegaard
Hjørn. af Rosenborg- og Tornebusk-Gaden, 1.

fr. Kjøbenhavn
H. Lund, Underlæge v. Odense Lazareth.

Fra Henrik Lund · 24. dec. 1850 · til SK

Hørup24/12 1850.
Kjære Onkel!

Dig maa jeg dog ogsaa skrive til. Flere Gange har jeg begyndt derpaa, endnu oftere villet begynde, da jeg, hvergang jeg har aabnet min Mappe, har seet et ubesvaret Brev fra Dig – men jeg veed ikke hvorledes det er gaaet, stedse har jeg revet Brevet itu igjen og Dit Brev er forbleven ubesvaret, fordi jeg syntes mit Brev var saa dumt, saa tomt, saa flaut. Maaskee dette ikke giver sine henfarne Forgjængere noget efter deri, men det faaer nu leve. Tilgiv mig min langvarige Taushed, den har ikke sin Grund i, at Du har været ude af min Tanke nogensinde – men, oprigtigt talt, jeg taler hellere med Dig end jeg skriver. »Skriftligt« er ikke min stærke Side.

Om Fugle er her nu intet atskrive, de ere alle fløine, undtagen en enkelt lille Guulspurv, der i sin Farve efterligner et vissent Blad, der er efterladt paa de ellers nøgne Grene.

Om mig selv har jeg kun lidt at skrive. Den ene Dag gaaer som den anden med en mageløs Hurtighed, uagtet jeg intet bestiller, nu i lang Tid ikke har seet eller studeret i en medicinsk Bog, og altsaa vel er gaaet tilbage i Kundskaber, da jeg ikke er gaaet frem deri. At jeg længes efter engang at kunne komme hjem, for at bestille Noget igjen, maa Du tro; men dertil er jo ikke Udsigt for det første. Mine Kammerater gaaer det jo ligedan, commune naufragium dulce.

Levvel, kjære Onkel, tilgiv med Skaansel min lange Taushed, Du lever dog bestandig i Tanken og Sindet hos

Din hengivne Neveu
Henrik.

Glædelig Juul!
S. T.

Hr Mag. art. S. A. Kierkegaard.

Kjøbenhavn
H. Lund. Underlægev. Beleiringstrænet. –

Fra Henrik Lund · 1. jan. 1851 · til SK

Hørup. d 1 Jan. 1851

Kjære Onkel!

Maa jeg ikke sige: »saaledes som Du taler, taler ingen anden«; men det er ogsaa vist at i lang Tid har jeg ikke været saa misfornøiet med mig selv for Noget, som fordi jeg i saa lang Tid kunde lade være at skrive til Dig; men derfor er jeg jo straffet, thi jeg har derfor heller Intet hørt fra Dig. Dog noget fra Dig har jeg hørt, eller rettere læst, thi Dine Bøger komme ogsaa herover, og det har været mig en Glæde og Trøst at læse dem; thi som Du taler, taler ingen anden.

Nytaarsaften fik jeg Dit Brev, og det glæder mig, at jeg dog inden det gamle Aar ganske forsvandt, skjøndt i den 11te Time, fik nogle saa venlige og kjerlige Ord fra Dig. For at begynde det nye Aar godt, vil jeg derfor strax skrive til Dig.

Du mener at jeg »kjeder mig«, men det har jeg vist neppe skreven, og har jeg skreven det, saa burde jeg ikke have skrevet det, thi det er ikke det rigtige, adæquate Ord. Fuldt fornøiet er jeg jo vel ikke med denne dog ørkesløse Bestilling, at være Underlæge i Feldten, hvor man kun har nogle faae Patienter at passe, der ikke feile noget betydeligt, og hvoraf man altsaa heller ikke lærer meget, – men at kjede mig, saavidt er det dog ikke kommet med mig. Dagene gaae stille, eensformigt, Livet herovre ligesaadan, men da jeg stedse har havt nok at beskjeftige mig med i mig selv, har jeg det ogsaa her, og aldeles uden Resultat for mig, haaber jeg at det ikke vil blive.

Levvel! Endnu engang Tak for Dine milde og overbærende Ord til

Din Dig stedse hengivne

Neveu

Henrik.

S. T.

Hr. Mag. art. S. A. Kierkegaard.

Kjøbenhavn

H. Lund. Underlæge v. Beleiringstrænet.

Fra SK · udateret [1852] · til Henrik Lund

Tirsdag. Kjere Henrich!

Kan Du ikke træffe mig iaften til sædvanlig Tid og Sted? Hvis ikke saa see at komme ud til mig imorgen Formiddag 11-12.

Din Onkel.

S. K.

Til

Hr Candidat H. Lund

Fredriks Hospital.

Fra SK · udateret · til [Ferdinand Lunds børn]

Kjere

Tak at I saaledes ville strøe Roser paa min Vei! Imidlertid vil vel atter her det indtræde som er betegnende for hele mit Liv: hvor Veien er rosenstrøet gaaer jeg aldrig – og dette Teppe bliver formodentlig at henlægge. – ikke som I kjerligt have henlagt det for min Fod, nei at henlægge og gjemmes.

Desuagtet tak, og atter tak, det var smukt, Farveblandingen lykkeligt valgt, ikke uden Overtalelse og beredte mig et u

Hils Jette.